

V očakávaní niečoho väčšieho

Beate-Maria Platz

Zjavenie Božie na výsostiach

Mier na Zemi ľuďom dobrej vôle

Milí priatelia,

tieto slová sú napísané zlatým písmom na oltároch Spoločenstva kresťanov počas vianočného obdobia, prvú vetu je vidieť v oblúku nad oltárom, druhú vetu v troch riadkoch na antependiu a tri písmená KMB, sľaby iniciály Troch kráľov, žiaria ako koruna nad horným oblúkom. Slová sú nám blízke. Sú vianočným posolstvom, ktoré chór anjelov – ako nám rozpráva svätý Lukáš – vo Svätej noci zvestoval pastierom. Počas polnočného Obradu posvätenia často horia iba sviečky. Vtedy písmo tajomne žiari z pozadia. Pri druhom, rannom Obrade posvätenia, sa nápis postupne jasnejšie vynára zo šera, až je pri treťom, dopoludňajšom Obrade posvätenia, jasne rozpoznateľný. Ak s ním dlhší čas žijeme, azda sa nám javí ako zlatý základ bytia, ktorý sa raz počas svätých nocí stane viditeľným a potom nás môže sprevádzať po celý nasledujúci rok. Určite nebudeme očakávať, že sa posolstvo anjelov uskutoční v našom vonkajšom živote samovoľne, ale možno sa nám podarí trochu prispieť k jeho naplneniu, pokiaľ ho prijmem dostatočne hlboko do svojej duše.

Nálada polnoci je výnimočná. Silne cítime tmou okolo nás, ktorú si musíme najprv osvetliť sami. Epištola nás upozorňuje na to, že táto tma je spojená s naším pozemským bytím: Svet zmyslov je tmou, pokiaľ nie je osvetlený svetlom Ducha. Toto svetlo však vo vianočnej noci zažiarí do tmy. Môže ho tma „uchopiť“? Spočiatku ešte nie. Srdce v nás ho však môže vycítiť v modlitbe, takže nám zažiarí, keď opúšťame telo – počas spánku, v smrti alebo tiež vo vyššom vedomí. Naša myseľ je najprv nasmerovaná k srdcu a potom „nahor“, kde sa môžeme, oslobodení od tela, stretnúť so svetlom. Je to ako vnútorné vzpriamenie sa, aj keď spočiatku nie vedome, ale srdce v nás tuší, ako sa božské chce zjaviť vo svetle výšin. V detstve sme sa vzpriamili a nadobudli tak svoju ľudskú podobu. Aj v detstve ľudstva musel človek najskôr svoju vzpriamenú podobu získať. Spôsobilo to svetlo. O polnoci si môžeme uvedomiť, čo nás urobilo človekom – vtedy v prastarých dobách a neskôr, na začiatku nášho života. Takto sa zo slov *zjavenia Božieho na výsostiach*, ktoré sú viditeľné v zlatých písmenách nad oltárom, učíme vedome zdvihnúť hlavu a cítiť sa v jednote so všetkými ostatnými ľuďmi.

Potom ako sme sa aspoň trochu vyspali a ponorili sa, oslobodení od tela, do duchovného svetla, stretneme sa druhýkrát, a to na úsvite. Nálada je úplne iná: nežná, svieža, plná očakávania. Do tejto nálady zaznievajú slová epištoly, ktoré hovoria o tom, že naše duše cítia, ako sa k nám približuje „uzdravujúce tvorivé Slovo“. Nech nás požehná a naplní novou silou. Jeho požehnanie je trojité. Nech sa dotkne našich pier, zohreje našu krv a posilní našu vôľu. Naše pery sú veľmi citlivé. Sú jediným miestom v našom tele, kde sa na povrchu nachádza pokožka, ktorá je inak ukrytá vo vnútri tela. Keď hovoríme, tvoríme hlásky najmä perami, ale zvyčajne ani netušíme, čo vlastne robíme. Hlásky sú celým vesmírom. Keď sa „uzdravujúce tvorivé Slovo“ dotkne našich pier, prebudí ich. Oni sa potom prebudia pre to, čo tvoria, prebudia sa pre kozmos, ktorý sa vyslovuje v hláskach. Stávajú sa bdelymi pre „Slovo“. To by však nemalo z našich pier vychádzať chladne a malo by čerpať svoju silu z vôle, ktorá slúži duchu. Každý z nás sa

v detstve naučil hovoriť a vtedy prežíval jazyk oveľa živšie, a to ako tvorivé gesto. Až neskôr sa z reči stalo označenie vonkajších vecí. Ranný Obrad posvätenia nás zavedie do tejto prvotnej sféry reči, z ktorej vzišli všetky jednotlivé jazyky, a prebudí v nás zmysel pre blížneho, v ktorého slove tiež rezonuje „Slovo“. Keď tento zmysel dostatočne zosilnie, jedného dňa umožní všetkým ľuďom, bez ohľadu na to, akým jazykom hovoria, žiť spolu *na Zemi v mieri*.

Tretím Obradom posvätenia sa úplne dostávame do denného sveta. Šíri sa určitá nálada triezvosti. Epištola nás teraz upozorňuje na to, ako v tomto dennom svete pôsobí aj Kristus. On „si želá prebývať“ v pozemskom tele a dal si za úlohu „vykúpiť“ človeka z dvoch odchýlení, ktorým je vystavený životom v pozemskom tele: zo svetla zdania a zo zmyselnosti. Svetlo zdania preniká do našich úsudkov a zvádza nás k tomu, aby sme veci a seba samých videli inak, než ako je tomu v skutočnosti. Zmyselnosť nás zvádza k tomu, aby sme chceli prežívať telo ako účel sám osebe a aby sme z duše a ducha urobili jeho služobníkov. Musíme byť bdelí a pokorní, aby sme to rozpoznali a aj potom uznali. Preto sme vyzývaní, aby sme neustále skúmali, či je naša *vôľa skutočne dobrá*, t. j. či nepodlieha niektorému z odchýlení, a či skutočne slúži pokroku sveta.

Trojité vianočné posolstvo anjelov je prísľubom. Prostredníctvom troch Obradov posvätenia počas Vianoc ho môžeme čoraz viac chápať a uvedomovať si, ako súvisí s naším človečenstvom. Vsuvka, ktorá zaznieva od tretieho Obradu posvätenia, pridáva k tomuto posolstvu ešte niečo podstatné. Človek sa môže pripojiť k „obetnému spevu“ anjelských hierarchií, čím jedného dňa dosiahne cieľ svojho človečenstva. Pred nami je však ešte dlhá cesta. Jednotlivci, ako napríklad Traja svätí kráľi, už ňou kráčali. Môžu nám svietiť na cestu pred nami, takže môžeme povedať s Goet- hem: „Veď nakoniec sme všetci kráľi, putujúci k cieľu.“

V tomto zmysle by som vás všetkých chcel srd ečne pozd raviť a popriať vám silný zážitok Vianoc

Váš Frank Peschel